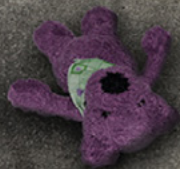


**CAMILLA
LÄCKBERG**

**VLASTNÍ
SPRAVEDLNOST**



motto detektivka

Název knihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz



motto

Camilla Läckberg

Vlastní spravedlnost – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS** MEDIA a.s.

**VLASTNÍ
SPRAVEDLNOST**

**CAMILLA
LÄCKBERG**

Praha 2016

Přeložila Eva Nováčková

Willemu a Meje

Nejvíc si vzpomínal na její parfém. Malá lesklá lahvička se sladkou těžkou vůní stávala v koupelně. Jako dospělý pátral tak dlouho v parfumerii, až ji našel. Musel se zasmát, když si přečetl její jméno – „Poison“.

Stříkávala si ho na zápěstí, která si pak otřela o krk, a pokud na sobě měla sukni, tak i o kotníky.

Strašně se mu to líbilo. Její něžná drobná zápěstí se třela o sebe. Vůně se vznášela kolem ní a on vždycky toužebně čekal na okamžik, kdy se k němu nakloní a políbí ho. Vždycky na ústa. Tak lehce, že si občas nebyl jist, jestli to byl skutečně polibek, nebo jestli se mu to jen zdálo.

„Starej se o svou sestru,“ zašeptala, než vyběhla, spíš vylétla ze dveří.

Potom si nikdy nemohl uvědomit, jestli jí odpověděl, nebo jen přikývl.

Jarní slunce se prodíralo okny policejní stanice v Tanumshede a neúprosně odhalovalo špínu na tabulkách. Zimní šed' na nich ležela jako povlak a Patrik cítil, že stejná vrstva pokrývá i jeho duši. Zima byla dlouhá. Život s malým dítětem mu připadal nekonečně plnější, ale i pracnější, než si kdy uměl představit. A i když to teď všechno s Majou fungovalo líp než na začátku, Erika se s tím, že je v domácnosti nedokázala vyrovnat. To vědomí Patrika velice trá pilo každou vteřinu, kterou trávil v práci. Oba zatěžovalo i to, co se stalo s Annou.

Zaklepání na rám dveří přerušilo jeho chmurné myšlenky.

„Patriku, máme ohlášenou dopravní nehodu. Nějaké auto se vybouralo na silnici směrem na Sannäs.“

„Dobře,“ zvedl se a něco ho napadlo. „Neměla dnes nastoupit ta nová za Ernsta?“

„To ano,“ potvrdila Annika. „Není ale ještě osm.“

„Tak s sebou vezmu Martina. Jinak bych jel s ní.“

„No, má tedy ta holka štěstí,“ poznamenala Annika.

„Že nejede se mnou?“ předstíral rozhořčení.

„No jistě,“ potvrdila, „přece vím, jak řídíš. Nemyslela jsem to ironicky. Teď se bojím, že to bude mít těžké s Mellbergem.“

„Po přečtení jejího životopisu si myslím, že jestli ho vůbec někdo může zkrotit, je to právě Hanna Kruseová. Zdá se, že je to správné děvče, alespoň podle toho, co už dělala, a jejích posudků ze zaměstnání.“

„V tom případě je dost podivné, že se uchází o místo právě tady...“

„Na tom něco je,“ souhlasil Patrik a oblékal se. „Mu-

sím se jí zeptat, proč se tak zahazuje a hledá práci v místě, kde ji nečeká žádná kariéra, a navíc mezi námi amatéry..." Mrkl na Anniku, která ho lehce štouchla do ramene.

"Ale..., však víš, jak to myslím."

"To víš, že ano, jen tě zlobím... a nemáš bližší informace o té nehodě? Nějakí zranění nebo mrtví?"

"Podle toho člověka, co zavolal, byla v autě jen jedna osoba a ta je mrtvá."

"Zatraceně..., zastavím se pro Martina a podíváme se tam. Nejspíš budeme hned zpátky. Zatím můžeš Hannu u nás trochu provést."

Ve stejném okamžiku zaslechli od recepcce ženský hlas. "Haló."

"To je jistě ona," podotkla Annika a vyběhla ze dveří. Patrik, který byl velice zvědavý na nový ženský přírůstek na jejich oddělení, spěchal za ní.

Žena stojící u recepcce ho velice překvapila. Sám nevěděl, co vlastně čekal, ale možná... někoho vyššího. A ne tak půvabného... a plavovlasého. Natáhla ruku k Patrikovi a pak hned k Annice a představila se: "Ahoj, jsem Hanna Kruseová. Dnes u vás začínám." Hlas měla překvapivě hluboký a rozhodný. Sevření ruky svědčilo o mnoha hodinách v posilovně a Patrik musel okamžitě poopravit svůj první dojem.

"Jsem Patrik Hedström. A tohle je Annika Janssonová, páteř naší stanice..."

Hanna se usmála. "Jak jinak – jediná žena mezi mužským osazenstvem. Ale to se teď změní."

Annika se rozesmála. "Je to opravdu příjemné dostat posilu proti tady těm testosteronům."

Patrik je musel přerušit. "Děvčata, seznámíte se později. Hanno, právě jsme dostali hlášení o dopravní nehodě s následkem smrti. Napadlo mě, že bys tam mohla jet hned se mnou, jestli proti tomu nic nemáš. Rovnýmá nohama do práce."

„Ráda,“ přikývla Hanna. „Jen si potřebuju někam dát tašku.“

„Uložím ji do tvé kanceláře,“ nabídla Annika. „Provedu tě tu pak později, až se vrátíte.“

„Díky.“ Hanna pospíchala za Patrikem, který už vycházel ze dveří.

„Tak co, jak se cítíš?“ zeptal se Patrik, když už seděli v policejním voze a mířili k Sannäs.

„Dobře, ale vždycky je to trochu napínavé, začínat na novém pracovišti.“

„Už jsi jich vyzkoušela hodně, alespoň soudě podle tvého životopisu,“ mínil Patrik.

„Ano. Chci získat co nejvíc zkušeností,“ vysvětlila a zvědavě vyhlížela z okénka. „Různé kouty Švédska, různě velká pracoviště, prostě všechno, co mi může rozšířit obzory.“

„Ale proč?“ nechápal Patrik. „O co ti jde?“

Hanna se usmála. Úsměv měla přátelský, ale současně i hodně rozhodný. „Pochopitelně chci jednou šéfovat většímu policejnímu obvodu. Navštěvuji všechny možné kurzy a prohlubuju své znalosti. Pracuju tak tvrdě, jak dokážu.“

„To vypadá jako recept na úspěch,“ usmál se Patrik, ale její enormní ambicióznost mu úplně neseděla. Na něco takového nebyl dosud zvyklý.

„Doufám, že ano,“ potvrdila a stále pozorovala míjející krajinu. „A co ty – jak dlouho pracuješ v Tanumshede?“

Nebyl rád, že ve svém hlase rozpoznal rozpaky, když odpovídal: „No..., fakticky od ukončení policejní školy.“

„To bych nikdy nedokázala. Jinými slovy se tu musíš cítit dobře. To zní slibně i pro mě...“ Rozesmála se a pohlédla na něho.

„Ano, i tak se to dá brát. Hodně je zvyk a pohodlnost. Vyrostl jsem tady a všechno tu dobře znám. Ale v Tanumshede už nebydlím. Přestěhoval jsem se do Fjällbacky.“

„No jistě, to jsem slyšela. Oženil ses s Erikou Falckovou. Její knihy miluju – její detektivky. Musím se přiznat, že biografie jsem nečetla.“

„Za to se nemusíš stydět. Polovina Švédska četla její poslední knihu, soudě podle prodejnosti, ale většina lidí vůbec netuší, že vydala také pět biografií o švédských spisovatelkách. Z těch se nejlíp prodávala kniha o Karin Boyeové, a myslím, že vyšla ve dvou tisících výtisků..., a mimochodem ještě nejsem ženatý. Budeme se brát v předvečer svatodušních svátků.“

„No, to ti gratuluju. To je krásné, mít letní svatbu.“

„Doufejme. Po pravdě řečeno bych nejraději prchl do Las Vegas a celý rozruch si ušetřil. Nemáš ani tušení, co taková svatba obnáší.“

Hanna se rozesmála. „No, to si umím představit...“

„Ale ve tvých papírech jsem zahlédl, že i ty jsi vdaná. Měli jste také velkolepou svatbu v kostele?“

Přes Hannin obličej přelétla chmura. Odvrátila pohled a sotva slyšitelně zamumlala: „My měli občanský sňatek. Ale o tom si můžeme popovídat někdy později. Vidím, že dojíždíme na místo.“

Před nimi leželo v příkopu rozbité auto a dva hasiči se mu snažili rozříznout střechu. Příliš u toho nespěchali. Při pohledu na sedadlo řidiče Patrik pochopil proč.

Ne náhodou se schůzka konala v jeho vlastním domě místo na radnici. Po měsících intenzivní renovace byl dům, nebo spíš perla, jak ho nejčastěji nazýval, připraven k obdivné prohlídce. Byl to jeden z nejstarších a největších domů v Grebbestadu a on musel bývalého majitele hodně přemlouvat, aby mu ho prodal. Lkal, že patří rodině a zdědí ho děti a vnoučata, ale jeho nářek se postupně měnil ve spokojené brumlání poté, co nabídka rostla. Ti místní hlupáci si vůbec neuvědomili, že jim nabídl o hodně méně, než kam byl ve skutečnosti ochoten zajít. Nikdy neopustili rodné městečko a neměli ani ponětí o ceně

věcí – na rozdíl od člověka, který žil ve Stockholmu a byl zvyklý na podmínky tamního trhu s nemovitostmi. Jakmile dům koupil, vynaložil bez mrknutí oka další dva miliony na renovaci a teď se hrdě chlubil výsledkem před ostatními městskými radními.

„Nechali jsme si sem poslat schodiště z Anglie, protože je navrženo s detaily typickými pro tuto část století. No, rozumí se, že levné nebylo, vyrábějí tam jen pět podobných kousků ročně, ale když člověk požaduje kvalitu, musí ji zaplatit. Měli jsme tu konzultanta z bohuslänského muzea, který dohlížel, aby se nepoškodil styl domu. Mně i Vivece moc záleželo na tom, aby přestavba probíhala nesmírně citlivě. Ostatně, mám tu navíc několik výtisků minulého čísla *Rezidence*, kde je zdokumentován výsledek našeho úsilí. Fotograf se vyjádřil, že dosud neviděl tak šetrnou renovaci staré stavby. Vezměte si domů každý jeden výtisk, abyste si ho mohli v klidu prohlédnout. Jo, ještě bych měl dodat, že *Rezidence* je časopis, který se zaměřuje výhradně na exkluzivní sídla, ne jako *Krásný domov*, kde se kdekdo chlubit úplně vším možným.“ Rozesmál se, aby zdůraznil, jak je směšná představa, že by se o jeho domě mohlo psát v takovém plátku.

„No, pojdte se posadit, dáme se do práce.“

Erling W. Larson je vedl k velkému stolu v jídelně, na němž už čekaly šálky na kávu. Zatímco hosty prováděl po domě, jeho manželka se vytratila, ale teď tiše stála u stolu a čekala, až se všichni usadí. Erling na ni spokojeně pohlédl. Měla cenu zlata, jeho malá Viveca, věděla, kde je její místo, a byla to skvělá hostitelka. Možná trochu zamklá a nepřilíš zběhlá v umění konverzace, ale raději manželku, která umí mlčet, než takovou, která toho spoustu nažvaní a mele páte přes deváté.

„No, tak co si myslíte o milníku, před kterým stojíme?“

Všichni už seděli kolem stolu a Viveca nalévala kávu do nádherných průsvitných šálků.

„Však víš, co si o tom myslím,“ řekl Uno Brorsson a dal si do šálku čtyři kostky cukru. Erling ho pozoroval s nechtutí. Nechápal lidi, kteří se nestarají o své tělo a zdraví. Sám každé ráno běhal deset kilometrů a nechal si udělat i pár diskrétních kosmetických úprav. To ovšem věděla jen Viveca.

„Ano, to bezpochyby,“ ozval se Erling trochu ostřeji, než by si přál.

„Měl jsi ale možnost říct své a teď jsme dospěli ke společnému rozhodnutí, a tak by bylo rozumnější se spojit. Plané řeči ničemu neposlouží. Televizní tým dnes přijede s kamerami a já osobně si myslím, že nic lepšího se ve zdejších kraji stát nemohlo. Jen si vzpomeňte, jakého úspěchu dosáhla místa, kde se už filmovalo. Āmål se stal známý už díky Moodyssonovu filmu, ale to nebylo nic ve srovnání s tím, co následovalo, když tam natočili tu reality show. Noviny nepsaly o ničem jiném. Díky *Hříšníkům v Törebodě* teď úplně všichni vědí, kde Töreboda leží. V dalších týdnech se nikdo nehne od televize a všichni budou sledovat *Hříšníky v Tanumu*. Je to jedinečná příležitost, jak náš zapomenutý kraj ukázat světu z té nejlepší stránky.“

„Z nejlepší stránky,“ znechuceně si odfrkl Uno. „Chlast, sex a hloupé blondýny, právě s tím chceme Tanum spojovat?“

„Já si myslím, že je to úžasně vzrušující,“ prohlásila nadšeně trochu ječivým hlasem Gunilla Kjellinová a pohlédla na Erlinga. Strašně se jí líbil. Dokonce by se dalo říct, že je do něho zamilovaná, přestože by to nikdy nepřiznala ani sama sobě. Erling si toho ovšem byl vědom a využíval jejího hlasu ve všech záležitostech, které chtěl prosadit.

„Vezměte si příklad z Gunilly. V tomto duchu bychom měli vítat nastávající projekt. Je to pro nás všechny napínavé dobrodružství, kterému bychom měli jít s vděčností vstříc.“

Erling slova pronesl s velkým entuziazmem. Právě ten mu často přinášel úspěch, když ještě stál v čele pojišťovacího obra. Jen hlasem dokázal přimět personál i vedení, aby s velkým zájmem naslouchali jeho slovům. Nostalgicky pomyslel na léta na výsluní. Na štěstí včas vycouval. Vzal si své zasloužené peníze a odporoučel se. Dřív než novináři začali větřit a honit jeho ubohé kolegy, které doslova roznesli na kopytech. Erling tehdy hodně váhal s rozhodnutím odejít po srdeční příhodě do předčasného důchodu, ale ukázalo se, že to bylo to nejlepší, co mohl udělat.

„Nabídněte si zákusky, jsou z Elgovy cukrárny,“ pokynul k tácu plnému pečiva z listového těsta i skořicových šneků. Všichni poslušně natáhli ruku a posloužili si. On sám si nevzal. Sladké jedl střídavě i proto, že onemocněl navzdory pohybu a zdravé stravě.

„A jak to bude s případnými škodami? Slyšel jsem, že v Törebodě měli hodně problémů tohoto druhu. Zaplatí televize odškodné?“

Erling se netrpělivě zamračil směrem, odkud přišla otázka. Právě ten nejmladší, ekonomický šéf, musí mít vždycky nějaké poznámky, místo aby viděl „*the big picture*“, jak rád říkával. Zatraceně, co ten holobrádek vůbec může vědět o ekonomii? Je mu sotva třicet a jistě za celý život neviděl tolik peněz, o nichž Erling rozhodoval během jediného dne v dobrých letech v pojišťovně. Ne, malé počítaře rád neměl. Obrátil se k Eriku Bohlinovi, který otázku položil, a důrazně odpověděl: „O to se teď nemusíme starat. Vzhledem ke zvýšení turizmu, které bude následovat, nehraje nějaké rozbité okno žádnou roli. Také očekávám, že se policie bude snažit, aby si zasloužila svůj plat, a udrží pořádek.“

Několik okamžiků na každém z nich spočinul pohledem. To byla technika, s níž vždycky slavil úspěch. Stejně i teď. Všichni se zahleděli do stolu a případný protest spolkli. Svou šanci měli, ale teď už dospěli k rozhodnutí

v demokratickém duchu a dnes přijedou do Tanumshede autobusy televize s účastníky.

„Snad to bude v pořádku,“ ozval se Jörn Schuster. Ještě se nestačil vzpamatovat ze skutečnosti, že Erling převzal jeho funkci ve správě města, kterou držel skoro patnáct let.

Erling nemohl pochopit, proč se Jörn přesto rozhodl v řízení města zůstat. Kdyby on sám takhle propadl při hlasování, určitě by odtáhl s ocasem staženým mezi nohama. Ale když Jörn chce být svědkem svého pokoření, ať si poslouží. Mělo to i své výhody. Teď už byl jen unavený a bez vlivu, ale měl věrné přívržence a ty uklidnilo, že nepřestal pracovat ve výboru.

„Tak budeme pokračovat. Já osobně televizní tým vítám v jednu hodinu a vy všichni se rovněž můžete zúčastnit. Jinak se sejdem na pravidelné schůzce ve čtvrtek.“

Zvedl se, aby naznačil, že se společnost může rozejít.

Uno stále ještě brblal, když vycházel ven, ale v podstatě si Erling myslel, že to šlo dobře. Bude to úspěch, tím si byl jist.

Spokojeně vyšel na verandu a zapálil si doutník. Jeho žena v jídelně mlčky sklízela ze stolu.

„Ja, ja, ja, ja.“ Maja seděla ve své židličce a žvatlala současně s tím, jak se šikovně vyhýbala lžičce, kterou jí Erika chtěla vsunout do úst. Po chvíli snažení do ní Erika trochu kaše dostala, ale úspěch to byl jen krátkodobý. Maja se ve stejném okamžiku rozhodla ukázat, jak dělá auto, a při jejím „brrr“ se kaše rozprskla po Eričině obličej.

„Zatracené dítě,“ ulevila si unaveně, ale okamžitě zalitovala volby slov.

„Brrr,“ řekla Maja znovu radostně a vyplivla poslední zbytky jídla na stůl.

„Zatracené dítě,“ opakoval Adrian, kterého ale jeho starší sestra Emma hned okřikla: „Adriane, klít se nesmí!“

„Ale Ika to řekla!“

„Přece se nikdy nesmí klít, že ne, Eriko?“ Emma si opřela ruce o boky a vyzývavě se podívala na tetu.

„Ne, to rozhodně nesmí, to bylo ode mě hrozně hloupé, Adriane.“

Emma se s odpovědí spokojila a pokračovala v jídle. Erika ji láskyplně, ale i starostlivě pozorovala. Emma musela hodně rychle „vyrůst“. Někdy se k Adrianovi chovala spíš jako jeho matka než sestra. Zdálo se, že to Anna vůbec nevnímá, ale Erika na to byla hodně citlivá. Sama byla v mládí v této roli právě vůči své sestře Anně. A teď to tu bylo zase. Musela být současně matkou své malé dcerky Maji i náhradní maminkou pro Emmu a Adrianu. Anna potřebovala čas na to, aby se vzpamatovala z psychického šoku po minulých prožitcích. Erika pohlédla ke schodům do podkroví a současně začala uklízet po snídani. Nahoře bylo ticho. Anna se zřídkakdy probouzela před jedenáctou a Erika ji nechávala dospat. Nevěděla, co jinak dělat.

„Já dnes nepůjdu do školky,“ začal si vymýšlet Adrian a nasadil výraz, který jeho slova zdůrazňoval: Přinut mě k tomu, jestli to dokážeš.

„Jistěže půjdeš do školky, Adriane,“ napomenula ho Emma a znovu si opřela dlaně o boky. Erika předešla hádce, která by teď podle její zkušenosti měla následovat, a zatímco se snažila zvládnout osmiměsíční Maju, obrátila se k Emmě: „Vezmi si bundu. Adriane, teď s tebou nebudu o ničem diskutovat. Půjdeš s Emmou do školky a víc o tom nebudeme mluvit.“

Adrian otevíral ústa k protestu, ale něco v Eričině pohledu mu naznačilo, že dnes bude lepší poslechnout, a s neobyčejnou poddajností zamířil do haly.

„Tak, teď se obuj.“ Erika podala Adrianovi botičky, ale ten tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Já to neumím, musíš mi pomoci.“

„Jistěže to umíš. Přece se ve školce také obouváš.“

„Ne, já to neumím. Já jsem ještě malý,“ doložil pro jistotu.

Erika s povzdechem položila Maju na zem. Ta se okamžitě pustila do lezení. Začala s tím hodně brzy a byla přímo mistryní v oboru.

„Majo, zůstaň tady,“ pokoušela se ji zastavit, zatímco Adrianovi nazouvala botičky.

Maja její přání ignorovala a vydala se na objevnou cestu. Erika cítila, že jí pot teče po zádech a pod pažemi.

„Já ji přinesu,“ nabídla se Emma a Eričino mlčení si vložila jako souhlas. S funěním přitáhla Maju, která se v jejím náručí kroutila jako nespokojená kočka. Erika viděla, že dceřina tvář začíná brunátnět, což bylo znamení, že co nevidět spustí křik, a rychle si ji od Emmy vzala. Pak děti vystrkala ze dveří k vozu. Zatraceně, jak tahle rána nenáviděla!

„Honem do auta, máme zpoždění. Už zase přijdeme pozdě a víte, jak to paní učitelka nemá ráda.“

„To se jí nelíbí,“ starostlivě potvrdila Emma a potřásla hlavou.

Erika připoutala Maju do sedátka, když vtom Adrian začal znovu zlobit: „Chci sedět vpředu.“ Přeložil si ruce křížem, aby znemožnil zapnutí pásů. Teď už byla Eričina trpělivost u konce. „Sedni si na své místo,“ zakřičela na něho a s uspokojením viděla, že ji bez dalšího protestu poslechl. Emma si sedla na složený polštář uprostřed a sama se zapnula. Erika Adriana připoutala rozčilenými pohyby, ale zarazila se, když na tváři ucítila dětskou ručičku.

„Já tě mám moc rád, Iko,“ řekl Adrian a byl tak sladký, že mu nešlo odolat. Byl to malý podvodník, ale vycházelo mu to. Erika cítila, že jí změklo srdce, naklonila se k němu a dala mu velkou pusu.

Než vycouvala, pohlédla ještě do okna v podkroví. Ale rolety v Annině pokoji byly zatažené.

Jonna si opřela čelo o chladné okénko autobusu a hleděla na ubíhající krajinu. Zmocňovala se jí obrovská lhostejnost. Cítila se tak čím dál častěji. Stáhla si rukávy svetru dolů přes zápěstí. S lety si to navykla. Znovu ji napadlo, co tu vlastně dělá. Jak k tomu všemu došlo? Proč lidi tak fascinovalo sledovat její život den za dnem? Už to nechápala. Ubohé osamělé děvče. Ale možná, že právě kvůli tomu jí diváci posílali hlasy a zůstávala týden za týdnem v Domě. Nejspíš i mnoho dalších děvčat v zemi je na tom podobně. Těch, které se v ní poznávaly, když byla v neustálé konfrontaci s dalšími účastníky reality show. Když se s pláčem zavřela do koupelny a pokusila se žiletkou přerézat žíly na zápěstí. Vyzařovalo z ní tolik bezmocnosti a zoufalství, že se jí ostatní vyhýbali, jako by byla stížená morem.

„Ježíši, to je tak napínavý, představ si, že jsme dostaly další šanci!“ Jonna slyšela nekonečné očekávání v Barbii- ně hlase, ale neodpověděla jí. Jen z jejího pouhého jména jí bylo na zvracení. Časopisy ho ovšem milovaly. BB-Barbie vypadala na titulcích neobyčejně přitažlivě. Ve skutečnosti se jmenovala Lillemor Perssonová. To už jeden z večerníků někde vyštóural. Našli také její staré snímky z doby, kdy to byla malá hubená hnědovláska s příliš velkými brýlemi. Ani v nejmenším podobná silikonové blondýně dnešních dní. Jonna se musela pořádně zasmát, když ty staré fotky viděla. Jeden výtisk časopisu se dostal až k nim do Domu. Barbie to ovšem oplakala. Pak ty noviny spálila.

„Podívej se, co je tu lidí!“ Barbie vzrušeně ukazovala na shromážděný dav na místě, kde měl zastavit jejich autobus. „Chápeš, že ti všichni sem přišli jen kvůli nám?“ Nedomázala sedět na místě a Jonna na ni pohrdavě pohlédla. Pak si na uši nasadila sluchátka a zavřela oči.

Patrik pomalu obešel auto. Sjelo z prudkého kopečku a zastavilo se o strom. Předek vozu byl pořádně zdemolovaný, ale zbytek držel pohromadě. Vůz zřejmě nejel příliš rychle. „Řidič narazil do volantu. To byla asi příčina smrti,“ usoudila Hanna, která v podřepu auto prohlížela na levé straně.

„Necháme to na patologovi,“ ozval se Patrik ostřeji, než by si přál. „Chci říct...“

„To je v pořádku,“ mávla rukou Hanna. „To byl hloupý komentář. Musím teď jen pozorovat, ne přicházet s vlastními závěry. Alespoň zatím...“ doložila. Patrik znovu prošel kolem vozu a sedl si na bobek vedle Hanny. Dveře na straně řidiče byly dokořán a oběť havárie se ještě nacházela na místě, připoutaná s hlavou opřenu o volant. Krev jí tekla po obličejí a kapala na zem.

Zaslechli, jak za nimi jeden z techniků zapnul kameru, aby mohl místo nehody zdokumentovat.

„Stojíme ti v cestě?“ otočil se k němu Patrik.

„Ne, já už většinu potřebných snímků mám. Chceme teď tělo narovnat a vyfotit zpředu. Můžeme? Viděli jste už všechno, co jste potřebovali?“

„Co myslíš ty, Hanno?“ zeptal se Patrik, aby novou kolegyni zapojil do vyšetřování. Jistě nebylo snadné někam přijít jako nováček a chtěl udělat všechno pro to, aby jí situaci usnadnil.

„Ano, myslím si, že ano,“ mínila. Oba se zvedli a udělali místo technikovi. Opatrně přistoupil blíž, vzal oběť za ramena a hlavu jí opřel o opěradlo sedadla. Teprve teď viděli, že je to žena. Podle krátkých vlasů a neutrálního oblečení předpokládali, že řidič je muž, ale obličej jasně ukázal, že jde o asi čtyřicetiletou ženu.

„To je Marit,“ konstatoval Patrik.

„Marit?“ zeptala se Hanna.

„Má malý obchůdek v Obchodní ulici. Prodává kávu, čaj, čokoládu a takové věci.“

„Má rodinu?“ Hannin hlas zazněl při otázce trochu zvláště a Patrik na ni rychle pohlédl. Tvářila se ale úplně normálně, a tak si řekl, že si jen něco namlouvá.

„Po pravdě nevím. Musíme to zjistit.“

Technik byl s fotkami hotový a stáhl se zpátky. Patrik popošel o krok dopředu a Hanna se postavila k němu.

„Buď opatrná a ničeho se nedotýkej,“ řekl automaticky. Než stačila odpovědět, dodal: „Promiň, stále zapomínám, že jsi nová jen u nás, ale ne jako policistka. Musíš se mnou mít trochu trpělivosti,“ připojil omluvně.

„Nebuď tak přecitlivělý,“ rozesmála se nová kolegyně. „Nejsem urážlivá.“

Patrik se ulehčeně zasmál. Dosud nikdy si neuvědomil, že byl zvyklý spolupracovat jen s lidmi, s nimiž se dobře znal a věděl, co od nich může očekávat. Jistě bude užitečné i pro něho, že budou mít novou krev. Kromě toho ve srovnání s Ernstem muselo být všechno ostatní jen lepší. To, že nakonec přece jen dostal výpověď po svém posledním průsvihu na podzim, byl hotový zázrak.

„Tak co vidíš?“ tázal se a naklonil se k Maritině obličej.

„Moc toho nevidím, ale zato cítím,“ Hanna se párkrát nadechla nosem. „Musela být pořádně opilá, když sjela z cesty.“

„Ano, zdá se,“ přitakal Patrik trochu zamyšleně. Nahlédl do auta. Nebylo v něm nic neobvyklého. Na zemi papírek od bonbonu, plastová láhev od coly, stránka zjevně vytržená z nějaké knihy a docela vzadu pod místem spolujezdce prázdná láhev od vodky.

„Vypadá to docela jednoduše. Dopravní nehoda opilého řidiče.“

Hanna odstoupila od auta, nachystaná k odjezdu. Sanička přijela pro tělo a o moc víc se už dělat nedalo.

Patrik dosud pozorně zkoumal ženin obličej. Něco na jejích zraněních se mu nezdálo.

„Mohu jí setřít krev?“ zeptal se technika, který si balil vybavení.

„Ale jistě, máme všechno zdokumentované. Tady máš hadřík.“ Podal Patrikovi kus gázy a ten poděkoval. Opatrně, málem něžně stíral krev z rány na čele. Měla otevřené oči, a než pokračoval, opatrně jí je ukazováčkem zavřel. Obličej měla plný zranění a modřin. Plnou silou narazila do volantu. Vůz byl starší model bez airbagu.

„Můžeš mi ještě něco vyfotit?“ požádal kolegu. Technik přikývl a připravil si fotoaparát. Rychle udělal několik dalších snímků a tázavě na Patrika pohlédl.

„To stačí, děkuji ti,“ řekl Patrik a šel k Hanně, která trochu zamyšleně stála opodál.

„Co je?“ zeptala se.

„Nejsem si jist..., něco mi úplně nesedí...“ Mávl rukou. „Určitě o nic nejde. Jedeme, o zbytek se tu postarají ostatní.“ Usadili se do auta a vydali se zpět do Tanumshede. Celou cestu v autě vládlo mlčení. Patrikovi něco vrtalo hlavou, ale nebyl si jistý, co vlastně.

Bertil Mellberg se cítil podivuhodně dobře. Právě tak, jako když byl se Simonem, synem, o jehož bytí patnáct let nevěděl. Simon za ním bohužel moc často nejezdil, ale v každém případě se mu s ním podařilo nějaký vztah navázat. Nebyl nijak vřelý a očividný, ale existoval.

Těžce vysvětlitelný pocit spokojenosti vyvolal podivuhodný zážitek, který se mu přihodil v sobotu. Po mnoha měsících přemlouvání ho jeho nejlepší – nebo spíš jediný přítel Sten přemluvil, aby si s ním zajel do Munkedalu na tancovačku. Mellberg si o sobě myslel, že je dobrý tanečník, ale na mlatu ve stodole už neskotačil hodně let. A tancovačka..., to mu připomínalo kolové tance v místních krojích, chlapy se štrápci na podkolenkách... Sten tady ale byl pravidelným návštěvníkem a nakonec ho přesvědčil, že nejde jen o to, zatancovat si při hudbě, jakou jeho generace měla ráda, ale že je to i vynikající možnost k seznámení. Ženské sedí vedle sebe v řadě a čekají na to, až je někdo klofne, lálal ho. Mell-

berg si musel přiznat, že to zní zajímavě, v posledních letech neměl se ženami velké štěstí. Byl ale poněkud skeptický, protože si uměl představit, na jaký typ žen tam nejspíš narazí: zoufalé staré sůvy, které chtějí ulovit důchodce s dobrou penzí. Ty určitě nebudou stát o hrátky v posteli. Ale měl jedinečnou schopnost udržet si vda-vekchtivé ženy od těla, takže se nakonec rozhodl se Stenem jet a vyzkoušet si lovecké štěstí. Pro jistotu si vzal oblek a postříkal se kolínskou. Sten se pro něho zastavil a trochu se posilnili, než se vydali na cestu. Měli zajištěný odvoz, takže se tam nemuseli bát něco vypít. Ne snad, že by měl Mellberg normálně nějaké zábrany, ale nevy- padalo by to dobře, kdyby ho zastavili dopraváci a táhlo z něho za volantem. Po incidentu s Ernstem se na něj jeho nadřízení zaměřili a nebylo třeba jim dávat zámin-ku... Přinejmenším ne na první pohled.

Navzdory přípravám nechoval žádné větší očekávání. Když vešli do veliké místnosti, tanec byl v plném proudu. A hned si potvrdil svůj předpoklad. Všude viděl jen samé babky v jeho vlastním věku. V tom byli on a zpěvák Uffe Lundell naprosto zajedno – kdo by chtěl mít vedle sebe v posteli vrásčité povislé tělo středního věku, když všude kolem je tolik mladých a krásných. Musel si ovšem při- znat, že na tomto poli je Uffe úspěšnější než on sám. Jis-tě to bylo jeho svatozáří rockové hvězdy. Zatracená nespravedlnost!

Chtěl si jít právě pro nějaké pití, když ho někdo oslo- vil: „Taková pěkná zábava, a přece si tu člověk připadá starý!“

„Já sem jít nechtěl,“ odpověděl Mellberg a pohlédl na ženu stojící vedle něho.

„Se mnou to bylo stejné. Mne sem přivlekla Bodil,“ řek- la žena a ukázala na dámu, která se potila na parketu.

„V mém případě to byl Sten,“ poznamenal Mellberg a také mávl směrem k tančícím.

„Jsem Rose-Marie,“ představila se a natáhla k němu ruku.

„Bertil,“ odpověděl. Ve zlomku vteřiny, kdy se jeho ruka dotkla její dlaně, se mu změnil život. Během svých třiašedesáti let zažil žádost a sexuální vzrušení, ale nikdy se do žádné ženy nezamíloval. Teď to pocítil o to silněji. V úžasu se na ni zahleděl. Jeho objektivní pohled registroval ženu kolem šedesátky, asi metr šedesát vysokou, zaoblenou, s krátkými rudě tónovanými vlasy a s milým úsměvem. Jeho subjektivní „já“ vidělo jen její oči. Modré, které ho zvědavě a pronikavě pozorovaly. Cítil, že se v nich topí přesně tak, jako se o tom píše v levných románech.

Večer pak uběhl nesmírně rychle. Tančili, povídali si, přinesl jí něco k pití a zdvořile přidržoval židli, což nikdy nedělal, ale tento večer nebylo nic stejné jako jindy.

Když se rozloučili, zmocnil se ho pocit nesmírné opuštěnosti a prázdnoty. Musí se s ní znovu setkat. Teď v pondělním ránu seděl u svého stolu v kanceláři a připadal si jako školák. Před sebou měl lístek s jejím jménem a číslem telefonu. Pohlédl na něj, zhluboka se nadechl a zvedl sluchátko.

Znovu se hádaly. Bůhví, po kolikáté už. Jako už mnohokrát předtím, ale o to prudčeji. Obě obhajovaly svá stanoviska. Kerstin chtěla, aby všechno přestaly tajit. Marit si přála pokračovat stejně jako dosud.

„Ty se za mě stydíš? Za nás?“ křičela Kerstin. A Marit jako vždycky uhnula pohledem a nepodívala se jí do očí. Protože právě v tom byl jejich problém. Milovaly se, ale Marit se za to styděla.

Na začátku si Kerstin namlouvala, že na tom nezáleží. Důležité bylo přece to, že se našly. Obě dvě život pořádně skřípl a lidé zranili jejich duši, ale konečně mají jedna druhou. Protože co záleží na pohlaví, když člověk opravdu miluje? A proč by měly dbát na cizí názor? Ale Marit to tak neviděla. Nebyla dost silná, aby se dokázala obrnit vůči mínění a předsudkům jiných lidí. Přála si, aby všech-

no zůstalo tak, jak to bylo už čtyři roky. Aby stále bydlely spolu, ale předstíraly, že jsou jen dvě dobré přítelkyně, pro které je z ekonomických a praktických důvodů výhodné bydlet v jednom bytě.

„Jak je možné, že ti tolik záleží na cizích lidech?“ do-
rážela na ni Kerstin opakovaně během včerejší hádky. Marit plakala jako pokaždé, když se spolu nepohodly. A jako vždycky v takovém případě se Kerstinina nevole, kterou v sobě dlouho potlačovala, drala na povrch. Pří-
telkyniny slzy byly jako palivo rozdmýchávající její vztek, který se rodil za hradbou utajování. Nenáviděla pocit, že Marit pláče kvůli ní, nenáviděla celý svět a okolnosti, které ji nutí zraňovat nejbližší osobu, již milovala ze všech nejvíc.

„Pomysli, co by si řekla Sofie, kdyby to zjistila.“

„Sofie je mnohem houževnatější, než si myslíš. Nesvaluj na ni vlastní zbabělost.“

„Chápeš, jaké by to bylo pro patnáctileté děvče, kdyby jí předhazovali, že její matka je lesba? Jaké peklo by měla ve škole? Já jí to prostě nemůžu udělat.“

Maritin pláč měnil její obličej k nepoznání.

„A copak ty si myslíš, že už dávno všechno nepochopila? Že ji můžeme balamutit, když těch pár týdnů, co je doma, spíš v pokoji pro hosty? Copak je možné dál hrát tuhle šarádu? Poslyš – Sofii je to jasné už dávno. A kdybych byla na jejím místě, styděla bych se za matku, která dá přednost životu ve lži jen kvůli tomu, aby o ní lidé nemluvíli. Právě jen za to bych se styděla!“

V tomto okamžiku už Kerstin křičela tak hlasitě, že se jí zlomil hlas. Marit na ni koukala ublíženým pohledem a ten se Kerstin během let naučila hluboce nenávidět. Ze zkušenosti věděla, co bude následovat. A nespletla se – Marit se prudce zvedla od stolu a se vzlykáním si oblékla bundu.

„Jen si jdi, zatraceně! Nic jiného neumíš. A tentokrát se už nemusíš vracet!“

Když za Marit zabouchly dveře, Kerstin zůstala sedět u stolu. Dýchala rychle a těžce, jako by běžela. Svým způsobem to tak bylo. Snažila se dospět k čestnému životu pro obě, ale Maritin strach tomu bránil. Vůbec poprvé svá slova mínila vážně. Něco v nitru jí naznačovalo, že brzy už nebude mít dost sil pokračovat.

Příští ráno ale tento pocit nahradil hluboký sžírající neklid. Proseděla u stolu celou noc. Čekala, kdy se znovu otevrou dveře a ozvou se dobře známé kroky. Čekala na objetí, omluvy a prosbu o odpuštění. Ale Marit se domů nevrátila. Zmizely i klíče od auta, to zjistila během noci. Zatraceně, kde jen může být? Nestalo se jí něco? Odjela snad domů za svým bývalým manželem, Sofiiným otcem? Nebo snad jela až za matkou do Oslo?

S chvějícími se prsty zvedla sluchátko telefonu.

„Co myslíte, že to bude znamenat pro turizmus v tanumském kraji?“ Reportér Bohuslänských novin stál připravený s blokem a tužkou a čekal na odpověď.

„Spoustu věcí. Strašně moc. Po celých pět týdnů se bude každodenně vysílat půlhodinový pořad z Tanumshede. Takovou obchodní příležitost město nikdy nepoznalo.“

Erling si to vychutnával. Před místem, kde měl zastavit autobus, se shromáždilo velké publikum. Většinou to byla mládež, která se nemohla dočkat, až své idoly spatří ve skutečnosti.

„A nemůže to mít právě opačný efekt? Chci říct, že obdobné dřívější pořady přinášely hodně rámusu, sexu, opilců, a to je asi sotva to, co by mělo být na pozvánce pro turisty.“

Erling na něho otráveně zíral. Že si lidi pořád musí blbě vymýšlet! Měl dost co dělat, aby se s podobnými nepříjemnými námitkami vypořádal ve vlastním vedení města, a teď si místní tisk přijde žvanit o stejných věcech.

„Ano. Ale snad jste už slyšel pořekadlo ‚každá publicita je dobrá publicita‘? Po pravdě řečeno se v Tanumshede jen živoří. S pořadem *Hříšníci v Tanumu* se konečně všichni budou moct nadechnout.“

„Jistě, ale...“ začal zase reportér, Erling však už ztratil trpělivost.

„Bohužel vám nemohu poskytnout víc komentářů, musím jít vítat naše hosty.“ Obrátil se na podpatku a spěchal k autobusu, který právě zastavoval. Mládež netrpělivě přešlapovala přede dveřmi vozidla a vzrušeně čekala, kdy se otevřou. Pohled na ně Erlinga utvrdil v jistotě, že přesně něco takového obec potřebovala. Teď bude Tanumshede na mapě vidět.

Když autobus zaparkoval, vystoupil jako první asi čtyřicetiletý muž. Ze zklamaných pohledů čekajících Erling pochopil, že nejde o žádného účastníka seriálů. Sám je nesledoval, a tak neměl ani tušení, o koho jde.

„Erling W. Larson,“ představil se a napřáhl ruku. Současně nasadil jeden ze svých nejpodmanivějších úsměvů. Kamery cvakaly.

„Fredrik Rehn,“ odpověděl muž a potřásl nabízenou rukou. „Mluvili jsme spolu telefonem, to já produkuji tento cirkus.“ Oba se usmáli.

„Jste srdečně vítáni v Tanumshede. Chtěl bych vám sdělit jménem města, že jsme velice potěšeni a hrdí na to, že jste právě u nás, a těšíme se na vzrušující natáčecí sezonu.“

„Díky, díky. Ano, máme velká očekávání. Se dvěma úspěšnými sezonami za sebou nepochybujeme, že jde o skvělý projekt. Věřím, že spolupráce bude klapat. Ale nemůžeme mládež dál udržovat v napětí,“ usmál se na čekající publikum širokým úsměvem, až se mu zuby zableskly. „Tady je máme: Barbie, Jonna, Calle, Tina, Uffe a poslední, ale neméně významný, Mehmet.“

Jeden za druhým účastníci vylézali z autobusu a nastala naprostá panika. Lidé křičeli a mačkali se dopředu, aby

si na ně mohli sáhnout nebo požádat o autogram. Kameramani měli plné ruce práce. Erling spokojeně, ale i trochu zmateně pozoroval exaltovanou reakci, kterou účastníci budili. Bezděky ho napadlo, co to s tou dnešní mládeží vlastně je. Jak může skupinka usmrkanců vyvolat takovou hysterii? No jo, rozumět tomu nemusí, důležité je, aby pořádně využil pozornosti, kterou pořad k Tanumshede přiláká. Pokud ho pak budou pokládat za dobrodince obce, bude to přirozeně příjemné.

„No, ukončíme to. Všichni budou mít dost příležitosti se s účastníky znovu setkat, budeme tu přece pět týdnů bydlet.“

Fredrik začal odhánět ty, kteří se dosud tísnilí kolem autobusu. „Všichni se teď musí ubytovat a odpočívat. Ale příští týden si nezapomeňte zapnout televizi. V pondělí v 19 hodin to všechno vypukne.“ Zvedl nahoru oba palce a ještě se křečovitě usmál.

Mládež začala neochotně ustupovat, většinou směrem ke střední škole, ale menší parta využila výjimečné situace a místo do školy si to namířila směrem k občerstvení u Hedemyrů.

„Je to opravdu dobré znamení,“ poznamenal Fredrik a vzal Barbie a Jonnu kolem ramen. „Tak co, kůzlátka, dáte se do toho?“

„Určitě,“ odpověděla Barbie a zajiskřilo jí v očích. Všechnen rozruch ji jako obvykle plnil adrenalinem a poskočila si na místě.

„A co ty, Jonno, jak se cítíš?“

„Dobře,“ zamumlala. „Ale bylo by skvělé, kdybychom si mohly jít vybalit věci.“

„To zařídíme, holčičko,“ slíbil Fredrik a stiskl ji ještě silněji. „Nejdůležitější je to, abyste se cítily dobře.“

Obrátil se k Erlingovi. „Ubytování je připraveno?“

„Ale jistě, ovšemže.“ Erling ukázal směrem ke staršímu domu z rudých cihel, ležícímu jen nějakých padesát metrů od místa, kde stáli. „Budete bydlet ve společenském

domě. Nechali jsme tam přinést postele a ostatní věci a myslím si, že to tam bude hezké."

"Kdekoliv, jen když tam bude dost chlastu," ozval se Mehmet a ostatní jeho komentář doplnili úšklebky a přikyvováním. Alkohol zdarma byl podmínkou jejich účasti. A samo sebou také všechny příležitosti k sexu.

"Uklidni se, Mehmete," potvrdil Fredrik s úsměvem. "Budeme mít pořádný bar se vším, co k němu patří. Také pár soudků piva a příkulí se další, když ho vypijeme. Přece se o vás postarám." Naznačil, že chce vzít za ramena i Mehmeta a Uffeho, ale šikovně mu vyklouzli. Už dříve si ho oznámkovali jako gaye a neměli nejmenší chuť mu něco dovolit. To musí pochopit. I když museli balancovat na hodně křehké hranici. S producentem je třeba být zadobře, to už věděli od dřívějších účastníků. Producent rozhodoval o tom, kolik prostoru bude mít každý z nich, a počítal se pouze čas na obrazovce, nic jiného. Jestli se pak někdo pozvrací mimo přenos nebo se zapomene jinak, bylo už lhostejné.

Tohle ovšem Erling vůbec netušil. Nikdy neslyšel nic bližšího o chování hvězd ani o tvrdých podmínkách v této pochybné branži, když se chtěli udržet ve světle ramp šoubyznysu.

Erika byla po obědě, když Anna sešla z ložnice. Bylo už po jedné, ale přesto vypadala, jako by za celou noc nezamhouřila oči. Anna byla vždycky štíhlá, ale teď byla tak hubená, že Erika občas při pohledu na ni musela potlačit hluboký povzdech.

"Kolik je hodin?" zeptala se nejistým hlasem. Sesunula se do židle a vzala si šálek kávy, který před ní Erika postavila.

"Čtvrt na dvě."

"Ja ja," souhlasila Maja a nadšeně mávala ručičkou směrem k Anně ve snaze upoutat její pozornost. Anna si jí ale vůbec nevšímala.

„Zatraceně. To jsem spala tak dlouho? Proč jsi mě ne-
vzbudila?“ zeptala se a srkala horkou kávu.

„Nevěděla jsem, jestli to chceš. Zdálo se mi, že se po-
třebuješ vyspat,“ odpověděla opatrně Erika a také se posa-
dila ke stolu.

Jejich vztah byl už dlouho takový, že si Erika stále mu-
sela dávat pozor na jazyk. A poté, co se stalo to s Luca-
sem, se to nijak nezměnilo. To, že spolu opět bydlely pod
jednou střechou, přispívalo k návratu starého vzorce cho-
vání. Erika automaticky vklouzla do své mateřské role
vůči mladší sestře, zatímco ta kolísala mezi potřebou ne-
chat o sebe pečovat a osamostatnit se. Poslední měsíce se
domov vyznačoval tísnivým ovzduším a ve vzduchu vise-
lo mnoho nevysloveného, čekajícího na vhodnou příleži-
tost k provětrání. Ale protože se Anna dosud neprobrala
ze svého šoku po Lucasově smrti, chodila Erika kolem ní
po špičkách v nepřetržitém strachu, aby neudělala nebo
neřekla něco nevhodného.

„A co děti? Dostaly se včas do školky?“

„Ano, všechno bylo v pořádku,“ přisvědčila Erika a vě-
domě zamlčela Adrianův malý výstup. Anna v poslední
době neměla s dětmi žádnou trpělivost. Všechny praktic-
ké záležitosti teď ležely výhradně na Ericce. Když děti za-
čaly zlobit, Anna odešla a nechala na ní, aby je uklidnila.
Byla jako vyždímaný citron, jako by neměla nic, co by jí
drželo při životě. Ericce působila velikou starost.

„Anno, nezlob se, ale neměla by sis s někým promluvit?
Máme přece kontakt na toho psychologa, zdá se být
skvělý a já si myslím...“

Anna ji prudce přerušila: „Ne, ne, říkám ti. To musím
vyřešit sama. Všechno je moje vina. Vraždila jsem. Ne-
můžu sedět a naříkat před cizím člověkem, s tím se musím
vyrovnat sama.“ Její ruka svírala hrníček tak pevně, až jí
klouby bělaly.

„Anno, vím, že jsme o tom mluvily už tisíckrát, ale já
ti to musím připomenout. Ty jsi Lucase nezavraždila, ty

jsi ho zabila v sebeobraně. Nechránila jsi jen sebe, ale i svoje děti. Nikdo o tom nepochyboval, a proto tě také soud osvobodil. Lucas by tě zabil. Mohla jsi žít buď ty, nebo on."

Anně lehce škusblo ve tváři a Maja, která vycítila napětí ve vzduchu, začala v sedátku kňourat.

"Já – o tom – nedokážu – mluvit," procedila Anna sevrženými rty. "Půjdu si lehnout. Postaráš se o děti?" Zvedla se a nechala Eriku v kuchyni samotnou.

"Ano, postarám se o děti," řekla Erika zavřeným dveřím. Cítila, že se jí do očí tlačí slzy. Byla na konci sil. Něco se musí stát.

Pak dostala nápad. Zvedla sluchátko a vyťukala z paměti číslo. Zkusit to může.

Hanna zamířila rovnou do své nové kanceláře a začala se tam zabydlovat. Patrik pokračoval k maličké místnosti Martina Molina a opatrně zaklepal.

"Pojď dál."

Vešel a navykle se usadil před jeho stolem. Hodně pracovali spolu a mnoho času proseděli u sebe navzájem.

"Zaslechl jsem, že jste jeli k dopravní nehodě. Nějaké oběti?"

"Ano, řidička. Vybourala se. Poznal jsem ji. Je to Marit, ta, co má krámk v Obchodní ulici."

"A sakra," povzdychl si Martin. "To byla jistě zbytečná nehoda. Co se stalo? Vběhlo jí do cesty nějaké zvíře?"

Patrik zaváhal. "Byli tam technici a zprávu nám pošlou spolu s pitevním protokolem. Na všechno dostaneme definitivní odpověď. V autě byl ale silně cítit alkohol."

"Sakra," zaklel Martin podruhé. "Takže řízení pod vlivem alkoholu. I když pokud si vzpomínám, nikdy dřív jsme ji nezadrželi. Třeba jela opilá poprvé, nebo jí to předtím prošlo."

"Ano, může to tak být," připustil Patrik.

„Ale?“ pobídl ho Martin a spojil si ruce za hlavou. Zrzavé vlasy se odrážely od bílých dlaní. „Slyším, že ti něco dělá starosti. Znáš tě už dost dlouho na to, aby mi bylo jasné, že se ti něco nezdá.“

„No..., já nevím. Nemám nic konkrétního. Jen cítím, že něco nesouhlasí, i když na to nemůžu ukázat.“

„Tvoje předtuchy zpravidla sedí,“ řekl ustaraně Martin a houpal se na židli. „Ale dokud nic nemáme, je asi nejlepší počkat na expertizu. Až dostaneme zprávy, budeme vědět víc. Třeba najdou vysvětlení toho, co zatím nemůžeš upřesnit.“

„Ano, máš pravdu,“ škrabal se Patrik zamyšleně ve vlasech. „Ale..., ne, máš pravdu. Nemá smysl o tom přemítat, dokud nevíme víc. Bohužel teď musíme informovat její rodinu. Víš o ní něco?“

Martin svraští čelo. „Má dospívající dceru, to vím, a o byt se dělí se svou přítelkyní. Trochu se o tom šeptá, ale víc nevím...“

Patrik si povzdechl. „Takže za ní prostě musíme zajet a všechno si zjistit.“

O několik minut později zakleпали na dveře Maritina bytu. Z telefonního seznamu se dozvěděli, že bydlí ve výškovém domě jen několik set metrů od policejní stanice. Oba těžce dýchali. Takový úkol byl na jejich práci nejhorší.

Až když za dveřmi zaslechli spěchající kroky, napadlo je, že touto dobou nemusel být vůbec nikdo doma.

Žena, která jim otevřela, okamžitě vytušila, oč jde. To oba policisté viděli na jejím pobledlém obličejí a rezignovaně svěšených ramenech. „Týká se to Marit, že? Stalo se jí něco?“ Hlas se jí chvěl, ale ustoupila stranou, aby mohli vejít do haly.

„Ano. Naneštěstí neseme špatné zprávy. Marita Kaspersenová se stala obětí dopravní nehody. Bohužel... je mrtvá,“ doložil tiše Patrik. Žena před nimi stála bez pohnutí. Jako by přimrzla a nedokázala poslat signály

z mozku svalům. Zpracovávala informaci, kterou se právě dozvěděla.

„Dáte si kávu?“ zeptala se nakonec a křečovitými pohyby se pohnula ke kuchyni, aniž počkala na jejich odpověď.

„Nechcete, abychom někomu zavolali?“ zeptal se Martin. Zdálo se, že žena je dosud v šoku. Hnědé vlasy měla přistřižené do praktického pážecího účesu a celou dobu si zasouvala pramen za ucho. Byla štíhlá, oblečená do džín a pleteného svetru s norským vzorem a velkými stříbrnými sponami.

Kerstin zavrtěla hlavou. „Ne, nikoho nemám. Nikoho... kromě Marit. A také Sofie. Ale ta je u svého otce.“

„Sofie – to je Maritina dcera?“ tázal se Patrik a přikývl, když Kerstin nalila do tří šálek kávu a tázavě pozvedla krabici mléka.

„Ano, je jí patnáct. Tento týden je u Oly. Jeden týden bydlí u Marit a u mě a každý druhý u Oly ve Fjällbacce.“

„Byly jste hodně blízké přítelkyně, vy a Marit?“ Patrikovi nebylo příjemné tuto otázku položit, ale nevěděl, jak jinak se k tématu přiblížit. Napil se kávy. Byla dobrá. Silná, přesně taková, jaká má být.

Kerstin se pousmála a bylo zřejmé, že ví, nač se jí ptá. Oči se jí naplnily slzami, když odpověděla: „V týdnech, kdy tu bydlela Sofie, jsme byly přítelkyně, ale milenky v době, kdy byla u otce...“ Hlas se jí zlomil a slzy tekly po tvářích. Chvilí plakala, ale pak se pokusila znovu svůj hlas kontrolovat a pokračovala: „Právě kvůli tomu jsme se včera večer pohádaly. Už asi posté. Marit to chtěla skrývat, mě tajnosti dusily. Vymlouvala se na Sofii, ale to byla jen zástěrka. Nebyla dost silná na to, aby se vystavila řečem a pohledům lidí. Snažila jsem se jí vysvětlit, že tomu stejně neunikne. Už se tak jako tak o nás mluvilo. A i kdyby to bylo z počátku horší, jsem si jistá, že by časem řeči utichly. Ale Marit to odmítala. Mnoho let žila obyčejným životem jako průměrná Švédka, s manželem,

dítětem, domem, dovolenou s karavanem a tím vším, a to, že ji ve skutečnosti zajímají ženy, se snažila v hloubi duše potlačit. Ale když jsme se poznaly, bylo jí to všechno konečně jasné. Tak mi to alespoň vysvětlovala. Vzala na sebe důsledky, opustila Olu a odstěhovala se ke mně. Ale neodvážila se náš vztah přiznat veřejně. Právě o to jsme se hádaly.“ Natáhla se po ubrousku a hlasitě se vysmrkala.

„Kdy odešla z domu?“ zeptal se Patrik.

„Kolem osmé. Asi ve čtvrt na devět. Tušila jsem, že se něco stalo. Nikdy nebyla celou noc venku. Ale člověk nemá chuť hned volat policii. Napadlo mě, že třeba k někomu odjela nebo že celou noc prochodila – ne, vlastně nevím, co jsem si myslela. Když jste přišli, právě jsem se chystala obvolat nemocnice, a kdybych ji nikde nenašla, volala bych k vám.“

Začalo jí znovu téct z nosu a musela se vysmrkat. Patrik viděl, že je plná zoufalství, bolesti a že se hluboce obviňuje. Přál si, aby ji mohl zbavit aspoň výčitek. Místo toho musel všechno udělat ještě horší.

„Máme...“ zaváhal, odkašlal si a pak teprve pokračoval: „Máme podezření, že při nehodě byla pod silným vlivem alkoholu. Měla s ním... nějaký problém?“

Znovu se napil a na vteřinu si intenzivně přál, aby byl někde hodně daleko. Ne v této kuchyni plné smutku.

Kerstin na něho překvapeně pohlédla. „Marit vůbec nepila alkohol. V žádném případě, ani jednou v době, co jsem ji znala, a to už jsou čtyři roky. Nenáviděla chuť alkoholu a nenapila se ani moštu.“

Patrik se na Martina významně podíval. Další důležitý detail, který přispěl k jeho podivnému pocitu.

„Jste si tím jistá?“ Otázka byla hloupá, už na ni přece odpověděla, ale chtěl mít v té věci jistotu.

„Absolutně. Vůbec nikdy jsem ji neviděla pít tvrdý alkohol, pivo, víno nebo cokoli podobného, a představit si, že by sedla podnapilá za volant – ne, to určitě ne. Já to

nechápu..." Kerstin zmateně těkala očima z Patrika na Martina. „To je nějaký omyl.“

„Můžeme mluvit s její dcerou? Máte adresu Maritina bývalého muže?“ tázal se Martin a vytáhl si blok.

„Bydlí blízko Kullenu ve Fjällbacce. Dám vám přesnou adresu.“ Stáhla lístek připevněný magnetem na tabuli a podala ho Martinovi. Vypadala stále zmateně a to neuvěřitelné sdělení na okamžik přerušilo její pláč.

„Opravdu nechcete, abychom vám sem někoho zavolali?“ ujistil se znovu Patrik, když se zvedali od stolu.

„Ne... chci teď být sama.“

„Dobře, ale zavolejte, kdybyste něco potřebovala.“ Patrik jí podal vizitku. Než za nimi zabouchly domovní dveře, ještě se ohlédl. Kerstin nehybně seděla u stolu.

„Anniko! Přišla už ta nová holka?“ Mellberg hulákal rovnou do chodby.

„Ano,“ zakřičela Annika a nenamáhala se opustit recepci.

„A kde je?“ pokračovala hlasitá konverzace.

„Tady,“ ozval se ženský hlas a o vteřinu později se v chodbě objevila Hanna.

„Aha? Tak jestli nemáš příliš mnoho práce, snad bys mohla za mnou zajít a představit se,“ utrousil kysele. „Je zvykem, že člověk jde navštívit šéfa. Obvykle to na novém pracovišti udělá jako první.“

„Prosím o prominutí,“ omlouvala se vážně a šla k němu s nataženou rukou. „Ráno, právě když jsem přišla, odjížděl Patrik Hedström k dopravní nehodě a vzal mě s sebou. Teď jsme se vrátili. Byla jsem na cestě za tebou. Ze všeho nejdřív musím říct, že jsem o vaší práci slyšela samou chválu. Vyšetřování vražd v posledním roce jste zvládli přímo úžasně. Hodně se mluví o tom, jak skvěle to tady vedeš, když tak malá policejní stanice dosáhla takových úspěchů.“

Sevřela Mellbergovu ruku pevným stiskem a on na ni

podezřívavě pohlédl, jestli svá slova nemíní ironicky. Ale tvářila se vážně, takže se rozhodl pochvalu spolknout i s navijákem. Třeba to nebude tak špatné, mít tady v uniformě ženu. Je také na pohled docela příjemná. Na jeho vkus trochu hubená, ale docela pěkná. I když po dopoledním telefonování, které dopadlo tak úspěšně, si musel přiznat, že už necítí dřívější zájem při pohledu na atraktivní ženu. Samotného ho překvapovalo, že jeho myšlenky směřovaly k teplému hlasu Rose-Marie a k tomu, jak radostně přijala pozvání na večeři.

„Tak dobře, nebudeme stát na chodbě,“ ozval se a jen nerad potlačil předchozí vzpomínku. „Pojď si sednout ke mně a něco mi o sobě pověz.“

Hanna šla za ním a usadila se proti němu.

„Takže už jsi tady začala pracovat?“

„Ano, jak jsem řekla, Patrik Hedström mě vzal s sebou k dopravní nehodě. Bohužel se smrtelným koncem.“

„Ano, to se občas stává.“

„Náš první dojem je takový, že řidička byla opilá. V autě to strašně páchlo alkoholem.“

„Zatraceně. A neřekl Patrik, jestli jsme s tím dotyčným neměli co dělat už i dřív?“

„Ne, podle všeho ne. Oběť poznal, ta žena má krámek v Obchodní ulici. Prý je to nějaká Marit.“

„Do pytle...“ zahuhlal Mellberg a škrabal se v prameni vlasů, který měl sčesaný přes pleš. „Marit? Tomu bych nikdy nevěřil.“ Odkášlal si. „Ale doufám, že jsi to ve svůj první den nemusela jít oznámit příbuzným.“

„Ne. Odjel tam Patrik s tím rudovlasým mužem.“

„To je Martin Molin. Patrik vás nepředstavil?“

„Ne, nejspíš na to zapomněl. Byl asi myšlenkami jinde.“

„Hmm...“ utrousil Mellberg. Následovalo dlouhé ticho. Pak si odkášlal.

„No, tak tě tu vítáme. Doufám, že se ti bude u nás líbit. Máš zařízené bydlení?“

„Ano, já a můj manžel Lars jsme si pronajali domek ne-

daleko kostela. Nastěhovali jsme se už minulý týden a dávali jsme si to tam trochu do pořádku. Najali jsme si ho zařízený, ale snažili jsme se tam zabydlet podle našich představ. Lars je psycholog," dodala, jako by slyšela, nač Mellberg pomyslel. „Hledá si práci, ale mnoho možností ve zdejších okolí nemá. Dokud nic nenajde, pracuje na své knize. Odborné. Teď bude mít několik hodin práce jako psycholog pro účastníky natáčené reality show *Hříšníci v Tanumu*."

„Opravdu?" opáčil Mellberg tónem, kterým dal jasně najevo, že ho práce jejího manžela nezajímá. „Ano, tak tě tu vítám," řekl znovu. Zvedl se a naznačil, že nová kolegyně může jít, když už mají zdvořilosti za sebou.

„Díky," odvětila Hanna.

„Zavři za sebou dveře," požádal ji Mellberg. Na zlomek vteřiny ho napadlo, jestli jí po tváři nepřeběhl úsměv. Ale nejspíš se mýlil. Podle všeho k němu a jeho práci má velký respekt. Tak to přece řekla a on se svými hlubokými zkušenostmi pozná, kdy lidé mluví pravdu. Hanna ho jistě neklamala.

„Tak jak to šlo?" zeptala se šeptem Annika, když o několik vteřin později vešla do Hanniny kanceláře.

„Ale jo," odpověděla s tím pobaveným úsměvem, o němž se Mellberg utvrdil, že ho nezahlédl. „Je to opravdový... charakter," dodala a potřásla hlavou.

„Charakter, to je asi správné slovo," zasmála se Annika. „Zdá se ale, že ty ho zvládneš. Jen si od něho nenech nic líbit, to ti radím. Kdyby si myslel, že s tebou může orat, tak by to bylo špatné."

„Já už jsem takové Mellbergovy poznala dřív, umím si s nimi poradit," podotkla Hanna a Annika nepochybovala, že má pravdu. „Je třeba mu trochu zalichotit, předstírat, že se řídíš jeho radami, a pak si všechno udělat podle svého. A když je výsledek dobrý, může se napařovat, že to byla jeho myšlenka od začátku – nemám pravdu?"

„Teď jsi uhodila hřebíček na hlavičku. Přesně tak se má pod Bertilem Mellbergem pracovat,“ zasmála se Annika a vrátila se ke svému stolu do recepce. Kvůli tomuto děvčeti si nemusí dělat starosti, má dobrý nos. Bude příjemné sledovat, jak bude s Mellbergem mávat.

Dan zarmouceně sbíral rozházené věci v pokojích děvčat. Jako obvykle je opustily ve stavu, jako by v nich vybuchl granát. Bylo mu jasné, že by měl spíš dohlédnout, aby si po sobě uklidily, ale čas s nimi mu byl příliš drahocenný. Měl dcery u sebe každý druhý víkend a nechtěl promarnit ani vteřinu tím, že by je káral. Věděl, že to není správné, měl by za jejich výchovu nést zodpovědnost a nenechávat všechno jen na Pernille, ale víkend uběhl tak rychle a roky plynuly přímo děsivě. Belindě už bylo šestnáct a byla skoro dospělá. Malin bylo deset let a sedmiletá Lisen rostla tak rychle, že to málem nestačil sledovat. Tři roky po rozvodu stále cítil na prsou tíhu své viny. Kdyby se nedopustil toho osudového omylu, nejspíš by tu teď nemusel stát sám a sbírat oblečení a hračky svých dětí v prázdném domě. Možná si neměl dům na Falkelidenu nechat. Pernilla se odstěhovala do Munkedalu, poblíž své původní rodiny. Ale on nechtěl, aby děti přišly i o svůj domov. Tak pracoval, šetřil a snažil se ze všech sil, aby se tu dcerky ob víkend cítily doma. Brzy to už ale nepůjde. Náklady na bydlení ho drtily. Během nejbližšího půl roku se bude muset rozhodnout. Těžce se usadil na Malininu postel a sevřel hlavu do dlaní.

Ze zamyšlení ho probralo zvonění telefonu. Natáhl se po přístroji, který ležel nedaleko postele.

„Dan. – Ahoj Eriko. – Ne, není mi moc veselo. Děvčata večer odjela. – Jistě, já vím, že za dva týdny tu zase budou. Jen mi to připadá hodně dlouhé. Co máš na srdci?“

Pozorně poslouchal. Starostlivá vráska na čele se mu dál prohlubovala.

„Je to až tak špatné? Jestli pro tebe můžu něco udělat, tak řekni.“

Znovu chvíli poslouchal, co mu Erika vysvětlovala. Pak se pomalu ozval: „Ano, to bych snad mohl. Ty si myslíš, že bych jí tím pomohl? – Tak dobře, jdu za tebou.“

Položil sluchátko a chvíli zamyšleně seděl. Nebyl si jistý, jestli to skutečně může k něčemu být, ale když ho o to žádala Erika, nedokázal jí odmítnout. Před mnoha lety spolu chodili, ale teď byli už dlouho blízkými přáteli. Hodně mu pomohla během rozvodu s Pernillou a udělal by pro ni cokoli. I Patrik se stal jeho blízkým přítelem a často je chodil navštěvovat.

Otevřela na zaklepání. „Ahoj, pojd' dál,“ přivítala ho objetím.

„Ahoj, kde máš Maju?“ Netrpělivě se rozhlížel po holčičce, která se stala jeho velkou oblíbenkyní. Rád si namlouval, že i ona se na něho celá třese.

„Spí, lituju.“ Erika se rozesmála. Věděla, že ji její malý skřítek odsunul na druhou kolej.

„No jo, tak to snad vydržím, aniž bych ji políbil na krček.“

„Jen se neboj, za chvíli bude vzhůru. Pojd' dál. Anna leží nahoře v ložnici.“

„Ty si opravdu myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptal se neklidně. „Třeba nebude mít chuť. Možná se na mě bude zlobit.“

„Neříkej, že takovému chlapovi, jako jsi ty, se podlomí kolena, když se zlobí slabá žena,“ smála se Erika a podívala se nahoru na Dana. Byl na něho opravdu imponující pohled. „A nechci už ani jednou slyšet, jak Maria o tobě řekla, že se podobáš Dolphu Lundgrenovi. Na tvém místě bych ji raději necitovala.“

„Ale jsem mu přece podobný, ne?“ Postavil se do příslušné pózy a hned se rozesmál. „Ne, máš pravdu. S děvčaty jejího věku jsem už opravdu skončil. To bylo jen tak...“

„Ano, já i Patrik se těšíme, až budeš mít zase partnerku, se kterou bude možné opravdu mluvit.“

„Máš na mysli – přiměřeně k vysoké intelektuální úrovni této rodiny? A jak pokračují hrdinové tvých milovaných seriálů? Máš pořád stejné oblíbence? Kdo se dostane až do finále? Musíš mě zasvětit, co se děje na této kulturní frontě. A co Patrik – sleduje, jak to v současnosti vypadá se švédským bankovníctvím? Je to přece matematik vysokého stupně...“

„Ha ha ha..., teď jsi mě dostal.“ Vzala ho kolem ramen. „Pojď nahoru a buď trochu užitečný. Třeba pro tebe konečně najdu nějaké použití.“

„Víš jistě, že Patrik je opravdu při smyslech? Musím si s ním promluvit, jestli je skutečně chytré vydat se s tebou k oltáři.“ Dan už byl v polovině schodiště a mluvil s Erikou přes rameno.

„To je moc zábavné... Pokračuj nahoru.“

Když vyšel poslední schody, smích mu uvízl v krku. Annu během té doby, co bydlela u Eriky a Patrika, potkal málokdy. Stejně jako všichni ve Švédsku sledoval tragédii její rodiny v novinách, ale když přišel za Erikou a Patrikem, Anna se zdržovala nahoře. Pochopil, že tam tráví většinu dní.

Opatrně zaklepal na dveře. Žádná odpověď. Zaklepal znovu.

„Anno? To jsem já, Dan, smím dál?“ Stále žádná odpověď. Bezradně stál přede dveřmi. Situace mu nebyla vůbec příjemná, ale slíbil Erice, že se jí pokusí se sestrou pomoci, tak teď nemůže couvnout. Hluboce se nadechl a vstoupil. Anna ležela na posteli, ale viděl, že nespí. Zírala do stropu a ruce měla překřížené přes tělo. Když vešel, ani na něho nepohlédla. Dan se posadil na kraj postele. Stále žádná reakce.

„Tak co, jak se máš?“

„Asi vidíš, jak se mám,“ odpověděla, ale nespouštěla oči ze stropu.

„Takže nic moc. Erika si kvůli tobě dělá starosti.“

„Ta si o mě pořád dělá starosti.“

Dan se usmál. „Bod pro tebe. Je tak trochu jako kvoč-
na a ty jako její kuřátko, že?“

„Přesně tak,“ řekla Anna a podívala se na něho.

„Ale myslí to dobře. A teď má asi o trochu větší staros-
ti než jindy.“

„To chápu.“ Anna si hluboce povzdechla. „Nevím, jak
se z toho dostat. Jako by mě opustila všechna energie.
Nic necítím. Absolutně nic. Nejsem smutná a nejsem ve-
selá. Necítím nic.“

„Nemluvila jsi o tom s někým?“

„Máš na mysli psychologa? Erika mi s tím nedá pokoj.
Ale já bych to nedokázala. Sedět a svěřovat se cizímu
člověku o sobě a Lucasovi. To prostě nejde.“

„Nechtěla bys...“ Dan zaváhal a zavrtěl se. „Nechtěla
by sis povídat se mnou? My dva se tak moc neznáme, ale
na druhou stranu nejsem ani úplně cizí.“ Odmlčel se a če-
kal na odpověď. Zadoufal, že bude souhlasit. Když viděl
její drobné tělo a uštváný pohled, probudil se v něm sil-
ný ochranný pud. Byla tolik podobná Ericce, ale přes-
to jiná. Křehčí verze Eriky.

„Já..., já nevím,“ váhala Anna. „Nevím, co bych měla
říct..., jak bych měla začít...“

„Mohli bychom si ze všeho nejdříve udělat malou pro-
cházkou. A kdybys měla chuť povídat, tak prostě budeš.
Když ne, tak se jen trochu projdeme. Co říkáš?“ Jeho hlas
zněl naléhavě.

Anna se pomalu posadila. Chvilí seděla obrácená zády
k němu, ale pak si stoupla. „Dobře, tak se projdeme. Ale
nic víc.“

„Skvělé,“ přikývl Dan. Šel před Annou po schodech
dolů a mrknul do kuchyně, kde Erika s něčím šramotila.
„Jdeme se projít,“ zavolal na ni. Koutkem oka zahlédl, jak
se Erika snaží, aby nedala najevo překvapení.

„Venku je dost chladno, vezmi si bundu,“ řekl Anně.

Poslechla ho. Oblékla si béžový plášť a kolem krku uvázala dlouhou bílou šálu.

„Jsi připravená?“ zeptal se a uvědomil si, že jeho otázka je mnohoznačná.

„Asi ano,“ odpověděla Anna a vyšla za ním do jarního slunce.

„Myslíš, že si na to člověk někdy zvykne?“ zeptal se Martin, když seděli v autě cestou do Fjällbacky.

„Ne. Aspoň doufám, že ne,“ odvětil krátce Patrik. „V takovém případě by byl čas změnit zaměstnání.“ Zatačkou směrem na Långsjö projel tak rychle, že se Martin jako obvykle křečovitě chytil držadla na stropě. Vložil si do paměti, že musí to nové děvče varovat před jízdou s Patrikem. I když už vlastně bylo pozdě, jela s ním přece dopoledne k dopravní nehodě. Takže první zážitky má za sebou.

„Jak se ti zdá?“ zeptal se Martin.

„Kdo?“ Patrik byl rozržitější než obvykle.

„Ta nová, Hanna Kruseová.“

„Ale jo...“ začal Patrik.

„Ale?“

„Jaké ale?“ Patrik obrátil pohled ke kolegovi a Martin se chytil ještě křečovitěji.

„Zatraceně, dívej se přece na cestu! No, připadá mi, že jsi mi neřekl všechno.“

„Aha? Já nevím...“ začal pomalu. K Martinově radosti se už zase díval na silnici. „Jen nejsem zvyklý, že má někdo takový tah na branku...“

„Zatraceně, co tím myslíš?“ Martin se zasmál, ale nedokázal skrýt, že ho to maličko zranilo.

„No, nevykládej si to špatně. Nechtěl jsem říct, že ty postrádáš ambice, ale že Hanna má – jak bych to řekl – superambice.“

„Superambice?“ opakoval skepticky Martin. „Tobě připadá superambiciózní? Můžeš to trochu vysvětlit? A co ti

vlastně na superambiciózních děvčatech vadí? Že ty patříš k těm, co si myslí, že ženy u policie nemají co dělat?"

Teď se Patrik znovu přestal dívat před sebe a upřel nevěřící oči na Martina. „To mě tak špatně znáš? Myslíš si, že jsem zaujatý proti ženám? Že nesnáším, když vydělávají dvakrát tolik jako chudák policajt? Chci říct..., ale, vykašli se na to. Snad mě trochu znáš.“

Martin seděl chvíli tiše, ale pak se zeptal: „To naznačuješ, že Erika opravdu vydělává dvojnásobek našeho platu?"

Patrik se zavrtěl. „Doufám, že o tom nebudeš žvanit. I když, abych řekl pravdu, jde o její příjem před zdaněním. Většinu dostane stát. Na štěstí. Nebylo by to příjemné, kdyby byla moc bohatá.“

Martin se smíchem souhlasil. „Ano, to by bylo hrozné. To se žádnému muži nesmí stát.“

„Také si to myslím.“ Patrik se usmál, ale okamžitě znovu zvažněl. Zahnuli poblíž Kullenu, kde stál jeden dům vedle druhého, a zastavili na parkovišti. Pak ještě chvíli seděli v autě.

„Tak nás to čeká ještě jednou.“

„Ano,“ přikývl Martin. Knedlík v krku jim s každou vteřinou rostl. Ale vyhnout se tomu nemohli. Nejlepší bude si to odbyť co nejdřív.

„Larsi?"

Hanna postavila tašku na zem hned za dveřmi, pověsila bundu a zasunula boty do poličky. Nikdo se neozýval. „Haló, Larsi? Jsi doma?" Slyšela ve svém hlase neklid. Všude bylo ticho. Ve vzduchu se v paprscích probleskujícího slunce vznášely částičky prachu. Majitel dům moc neuklidil, než ho pronajal. Ale Hanna teď nic dělat nemohla. Cítila rostoucí úzkost. „Larsi?"

Teď už volala hodně nahlas, ale mezi stěnami se rozléhala jen ozvěna. Procházela domem. V přízemí nebyl, tak vyběhla po schodech nahoru. Dveře do ložnice byly zavřené. Pomalu je otevřela a tiše se ozvala: „Larsi?"

Ležel na boku v posteli, zády k ní. Oblečený se položil na deku a viděla, jak klidně oddechuje. Opatrně vlezla do postele a přitiskla se k němu. Leželi těsně vedle sebe jako dvě lžičky. Poslouchala jeho dech a cítila, jak ji jeho pravidelný rytmus uspává. Za chvíli také spala.

„To je ale pitomá díra,“ zabručel Uffe a hodil sebou na jedno z lůžek, které na ně čekaly ve velké místnosti.

„Já si myslím, že to tu bude hrozně pěkný,“ ozvala se Barbie a vsedě hopsala na své posteli.

„Řekl jsem snad, že to tu za nic nestojí?“ vytáčel se Uffe. „Jen jsem poznamenal, že je to pitomá díra. Ale my to tu roztočíme, ne? Jen se podívej, jak jsme zásobený.“ Posadil se a ukázal na naplněný bar. „Mejdan může začít, co?“

„Jóóó.“ Všichni kromě Jonny překypovali nadšením. Nikdo nepohlédl do žádné z kamer, které bzučely kolem nich. Byli už příliš zkušení na to, aby se dopustili podobného začátečnického přehmatu.

„Tak na zdraví,“ popřál Uffe a otevřel první pivo.

„Na zdraví,“ opakovali ostatní a pozvedli své láhve. Až na Jonnu. Ta seděla na posteli, ani se nepohnula, a hleděla na těch ostatních pět.

„Zatraceně, co je to s tebou?“ obrátil se k ní kysele Uffe. „Nejsme pro tebe dost dobrá parta?“

Všichni se na ni zadívali. Jako dobří herci věděli, že akutní problémy jsou pro úspěch seriálu potřebné, a záleželo jim na tom, aby *Hříšníci v Tanumu* uspěli.

„Prostě teď nemám chuť,“ řekla Jonna a vyhnula se Uffeho pohledu.

„Nemám chuť...“ opičil se po ní Uffe falzetem. Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že ho ostatní podpoří, a když viděl, že se jim zaleskly oči, pokračoval: „Jsi snad blbá abstinentka? Já si myslel, že jsme tu proto, abychom to pěkně roztočili.“ Zvedl lahev a hodil do sebe pár dalších hltů.

„Jonna abstinent není,“ osmělila se poznamenat Barbie. Ostrý Uffeheho pohled ji umlčel.

„Nechte mě prostě na pokoji,“ odbyla je Jonna a otráveně shodila nohy z postele. „Půjdu se projít,“ řekla a z vedlejší židle si stáhla velkou neforemnou vojenskou bundu.

„Jen si jdi, ty fňukno!“ Hlasitě se zachechtal a otevřel si další pivo. Pak se rozhlédl kolem sebe. „Co tu jen sedíte, máme přece mejdan! Na zdraví!“

Po několika vteřinách zaraženého ticha se začal kolem šířit nervózní smích. Pak všichni pozvedli lahve a svět se postupně zamlžoval. Kamery nepřetržitě bzučely a sledovaly jejich rostoucí opilost. Bylo co točit.

„Tati, někdo zvoní,“ zakřičela Sofie do bytu. Pak se vrátila k telefonu. Hluboce si povzdechla. „Táta je strašně pomalý. Zatraceně, strašně mě to tu otravuje. Počítám dny, kdy zase pojedu domů k mámě a Kerstin. To je typické, že musím dřepět tady, když se v Tanumshede rozjíždí seriál. Všichni tam budou, jen já musím o všechno přijít,“ stěžovala si. „Tati, otevři, někdo zvoní,“ křikla znovu. „Pochop to. Už jsem moc stará na to, abych mezi nimi pendlovala jako malé dítě. Ale oni se nedokážou domluvit a mě nikdo neposlouchá. Chovají se jako děti!“

Zvonek se znovu rozlehl bytem. Sofie se zvedla. „Tak já teda otevřu sama,“ zakřičela a do telefonu poznamenala tišším hlasem: „Poslyš, já ti ještě později brnknu. Otec určitě sedí se sluchátky na uších a poslouchá tu svoji pitomou muziku. Tak pa!“ S hlubokým povzdechem šla ke dveřím a zavolala: „Už jdu!“ Rozčileně otevřela dveře, ale trochu se zarazila, když před nimi uviděla stát dva muže v policejní uniformě.

„Dobrý den.“

„Ty jsi Sofie?“

Horečně hledala v paměti, co asi provedla, že k nim přišla policie. Nic ji nenapadlo. Ano, na poslední disko-

téce vypila pár piv a potom seděla za Ollem na jeho řvoucím mopedu, to se párkrát stalo, ale nemohla uvěřit, že by se něčím takovým policisté zabývali.

„Máš doma tatínka?“ zeptal se ten starší.

„Ano,“ odpověděla pomalu a přemýšlela ještě horečněji, čeho se dopustil otec.

„Chceme si s vámi oběma promluvit,“ doplnil ten zravý, trochu mladší muž. Sofie si nemohla nepovšimnout, že vůbec nevypadá špatně. Ostatně ani ten druhý. Jenomže už byl strašně starý. Jistě mu už bylo aspoň pětatřicet.

„Pojďte dál.“ Odstoupila od dveří a pustila je do haly. Zatímco si zouvali boty, spěchala do obývacího pokoje. Zcela podle jejího očekávání tu otec seděl s velkými sluchátky na uších. Jistě poslouchal něco příšerného od Wizexe, Vikingů nebo podobnou muziku. Naznačila mu, aby si stáhl sluchátka. Trochu je pozvedl a tázavě na ni pohlédl.

„Tati, jsou tu policajti a chtějí s námi mluvit.“

„Policisté? Co? Kdo?“ Viděla, že i on horečně uvažuje, co provedla, že je kvůli tomu navštívila policie. Předešla ho: „Já nic neudělala. Čestně!“

Hleděl na ni pochybovačně, ale sluchátka odložil a zvedl se, aby se podíval, o co jde. Sofie mu šla v patách.

„Co se děje?“ zeptal se Ola Kaspersen a trochu se přikrčil při představě, že by se mohl dozvědět něco nechtěného. Jeho intonace odhalovala norský původ, ale byla tak nepatrná, že podle Patrika opustil rodnou zem už hodně dávno.

„Můžeme se na chvíli posadit? Jmenuji se Patrik Hedström a to je můj kolega Martin Molin.“

„Aha,“ opáčil Ola. Zněl stále hodně překvapeně. „Ano, můžeme se jít posadit třeba támhle.“ Stejně jako devět jiných lidí z deseti vedl policisty do kuchyně. Z nějakého důvodu každému kuchyň připadala jako nejbezpečnější místo, když za člověkem přijde policie.

„Co pro vás mohu udělat?“

Ola se posadil vedle Sofie a oba muži usedli proti nim. Začal uhlazovat záhyby na ubruse. Sofie na něho rozčileně pohlédla. Že nikdy nemůže přestat s tím uklízením a rovnáním!

„Máme...“ Ten, co se představil jako Patrik Hedström, zaváhal a Sofie měla znenadání divný pocit. Nejraději by si přidržela dlaně na uších a začala si zpívat, jako pokaždé, když byla malá a otec s matkou se hádali. Jenomže to už nešlo, teď je velká.

„Máme bohužel špatné zprávy. Marit Kaspersenová včera večer zemřela při dopravní nehodě. Přijměte naši upřímnou soustrast.“ Patrik Hedström si znovu odkašlal, ale pohledem neuhnul. V Sofii všechno ztěžklo a snažila se marně pochopit, co právě slyšela. To prostě nemůže být pravda. Jistě je to omyl. Její matka nemůže být mrtvá. Přece spolu měly o příštím víkendu jet do Uddevally nakupovat. Tak se domluvily. Jen ony dvě. Různé intimní věci, máma o tom mluvila do omrzení. Sofie předstírala, že ji to nijak nezajímá, ale nebyla to pravda. A už matce nestačí říct, že z toho ve skutečnosti měla velkou radost. Slyšela, jak se otec vedle ní nadechl.

„To je jistě nějaký omyl,“ ozval se ozvěnou jejích vlastních myšlenek. „To určitě není pravda, Marit nemůže být mrtvá.“ Těžce dýchal, jako by běžel.

„Bohužel, není o tom žádná pochybnost.“ Patrik se odmlčel, ale pak znovu pokračoval: „Já sám jsem ji identifikoval. Znáám ji z obchodu.“

„Ale..., ale...“ Ola hledal slova, ale žádná nenacházel. Sofie na něho překvapeně zírala. Co si pamatovala, vjížděli si rodiče pořád do vlasů. Nikdy si neuměla představit, že by mu mohlo na matce ještě záležet.

„Co..., co se stalo?“ vyrazil ze sebe.

„Vybourala se. Severně od Sannäs.“

„Cože? Dopravní nehoda?“ vyjekla Sofie. Rukama křečovitě svírala okraj stolu. Právě teď to bylo to jediné, co

ji drželo ve skutečnosti. „Vyhýbala se nějakému zvířeti, nebo co se stalo? Máma jela autem sotva dvakrát do roka. Proč někam jela právě včera večer?“ Hleděla na policisty a srdce jí prudce bušilo. Sklopili oči a to jí zřetelně naznačilo, že dosud neřekli všechno. O co šlo? Mlčky čekala na odpověď.

„Zdá se, že nehoda souvisela s alkoholem. Nejspíš byla za volantem opilá. Ale jistotu zatím nemáme, to potvrdí až další vyšetřování.“ Patrik Hedström se na ni zpřímá podíval. Sofie nevěřila svým uším. Zatékala pohledem k otci a pak zpět k Patrikovi.

„Děláte si legraci? To je hloupost. Maminka nikdy nepije alkohol. Ani kapku. Nikdy v životě jsem ji neviděla vypít jediný doušek vína. Byla hrozně proti alkoholu. Řekni jim to!“ obrátila se s novou nadějí na otce. Odkašlal si.

„Ano, to souhlasí. Marit se alkoholu nenapila za celou dobu, co jsme žili spolu, a pokud vím, ani potom ne.“

Sofie se snažila zachytit jeho pohled, aby si potvrdila, že cítí stejnou naději jako ona. Otec se na ni ale nepodíval. Řekl to, co podle jejího názoru byla pravda, přesto... Snažila se ten pocit setřást a pohlédla na policisty. „Slyšíte? Museli jste se zmýlit. Maminka to nemůže být. Zepete se Kerstin – jistě je doma.“

Policisté si vyměnili pohledy. Pak se ozval ten rudovlasý: „Byli jsme u ní doma. S Marit se zřejmě večer pohádaly. Tvoje matka vyběhla z domu s klíčky od auta. Pak ji už Kerstin neviděla. A...“ podíval se na Patrika.

„Jsem si jist, že jde o Marit,“ doplnil ho Patrik. „Viděl jsem ji mnohokrát, i v jejím obchodě, a okamžitě jsem ji poznal. Naproti tomu s jistotou nevíme, jestli měla upito. Získali jsme ten dojem jen podle toho, že auto bylo cítit alkoholem především kolem sedadla řidiče. Zatím nic nevíme určitě. Takže je možné, že v tomto případě existuje jiné vysvětlení a že máte pravdu. Bohužel ale není pochyb o tom, že jde o tvou matku. Je mi to moc líto.“

Znovu ji ochromila silná nevolnost. Rostla a rostla, až cítila žluč v krku. Začaly jí téct slzy. Otec ji vzal kolem ramen, ale ona jeho ruku okamžitě setřásla. Mezi rodiči ležely roky hádek. Neshody, křik, pomluvy, nenávisť. To všechno se soustředilo do jediného bodu v centru jejího žalu. Nesnesla už víc. Se třemi páry očí v zádech vyběhla z pokoje.

Pod kuchyňským oknem byly slyšet dva veselé hlasy. Smích tlumily domovní dveře, ale když se otevřely, rozlehl se naplno. Erika nevěřila svým uším. Anna se smála! Ne jen jako obyčejně povinně, což občas předváděla dětem, aby je trochu uklidnila, ale na tváři měla skutečný úsměv od ucha k uchu. Spolu s Danem se vesele bavili a rychlá procházka jim zbarvila tváře do červena.

„Měli jste se dobře?“ zeptala se opatrně Erika a zapnul kávu.

„Ano, skvěle.“ Anna se usmála na Dana. „Bylo nádherné si zase jednou protáhnout nohy. Šli jsme až nahoru do Bräcke. Počasí je úžasné a už začínají vyrážet pupeny a...“ Musela se nadechnout, protože po ostré procházce se jí nedostávalo dechu.

„Měli jsme se prostě perfektně,“ doplnil ji Dan a stáhl si bundu. „Tak co, bude nějaké kafe, nebo si ho šetříš pro lepší hosty?“

„Neplácej pitomosti. Počítala jsem, že si dáme všichni tři. Jestli... máš chuť...“ Erika opatrně pohlédla na Annu. Stále ještě jí připadalo, že šlape po hodně tenkém ledě, když mluvila se sestrou, a bála se jakkoliv narušit bublinu radosti, v níž se Anna zjevně právě nacházela.

„Ano, už hodně dlouho mi nebylo tak dobře,“ potvrdila Anna a šla se posadit ke kuchyňskému stolu. Vzala si horký šálek, který jí Erika podala, přilila si mléko a pak si o něj ohřívala dlaně. „Přesně to mi naordinoval doktor,“ pochvalovala si a ruměnce na tvářích jí rozzářily obličej. Erice zaplesalo srdce, když ji viděla tak ve-

selou. To už bylo hodně dávno... Málem si nepamatovala, kdy Anna neměla zoufalý pohled. Vděčně se podívala na Dana. Byla si jistá, že udělala správně, když ho požádala, aby přišel a pokusil se s Annou promluvit. Měla stále silnější pocit, že pokud někdo dokáže prorazit sestřinu bariéru, je to právě on. Erika sama se o to pokoušela řadu měsíců, ale nakonec pochopila, že ona sestře pomoci nemůže.

„Dan se mě vyptával, jak pokračují vaše přípravy na svatbu, ale nedovedla jsem mu odpovědět. Asi jsi mi to říkala, ale zřejmě jsem právě nebyla na příjmu. Tak jak jste daleko? Máte všechno zamluvené a objednané?“ Anna se napila a zvědavě pohlédla na sestru.

Najednou vypadala nepochopitelně mladě a nezraněně. Jako než potkala Lucase. Erika rychle potlačila každou myšlenku na toho darebáka, aby si nenarušila chvíli nečekané pohody.

„Ano, všechno je snad v pořádku. V kostele jsme domluveni, zaplatili jsme zálohu v restauraci, a... no, to je asi všechno.“

„Ale Eriko, svatba přece bude už za šest týdnů! Jaké budeš mít šaty? Co oblékneme dětem? Jakou budeš mít svatební kytici? Máte už vybrané menu? Zamluvili jste pokoje pro hosty? Co zasedací pořádek?“

Erika se smíchem zvedla dlaň. Maja je spokojeně pozorovala z dětské židličky a netušila, odkud se tu najednou vzalo tolik veselí.

„Uklidni se..., jestli budeš takhle pokračovat, tak budu litovat, že tě Dan vytáhl z postele.“ Mrkla jedním okem, kdyby snad sestra nepochopila, že žertuje.

„Dobře dobře, už ani nemuknu. Jen ještě jedna věc – domluvili jste se na výživném?“

„Ne, a znovu ne na všechny tvoje otázky,“ vzdychala Erika. „Nic takového jsme zatím... nestihli.“

Anna okamžitě zvážněla. „Nestihla jsi to, protože se musíš starat o tři děti. Odpusť mi, Eriko, v posledních

měsících jsi to opravdu neměla lehké. Přála bych si, aby...," odmlčela se a Erika zahlédla v jejích očích slzy.

„Ale to je v pořádku. Adrian a Emma jsou hotoví andělci a přes den jsou ve školce, tak to nebylo tak strašné. Maminka jim ovšem chyběla," dodala.

Anna se smutně usmála. Dan žertoval s Majou a snažil se do hovoru nezasahovat. Tohle bylo jen mezi Erikou a Annou.

„Školka," vykřikla Erika a vyskočila ze židle s pohledem na velké kuchyňské hodiny. „Mám strašné zpoždění, musím zajet pro děti. Učitelka bude šílet, jestli si nepospíším.“

„Já pro ně zajedu, dej mi klíčky," nabídla se Anna.

„Myslíš, že to zvládneš?" zaváhala Erika.

„Jsem si tím jistá. Vyzvedáváš je každý den, dnes to bude na mně.“

„Budou hrozně šťastné," mínila Erika a znovu se posadila ke stolu.

Anna se usmála a v hale se ještě otočila. „Díky, Dane. Potřebovala jsem to. Bylo skvělé si s tebou popovídat.“

„Potěšení na mé straně," usmál se. „Mohli bychom se projít i zítra, jestli bude hezky. Pracuju do tři čtvrtě na tři, co bys řekla na hodinovou procházku, než pojeděš pro děti?“

„Skvělé! Ale teď si musím pospíšet, nebo učitelka opravdu zešílí..." S posledním úsměvem Anna zmizela ve dveřích.

Erika se obrátila k Danovi. „Co jste na té procházce dělali? Kouřili jste hašiš?“

Dan se rozesmál. „Ne, nic takového. Anna si opravdu potřebovala s někým popovídat a bylo to, jako by z ní vyletěla zátka. Nemohl jsem ji zastavit.“

„A já se tolik měsíců snažila z ní něco vydolovat," řekla trochu ublíženě Erika.

„Přece víš, jaké to s vámi dvěma je," poznamenal klidně Dan. „Leží toho mezi vámi ze starých časů hodně“

a pro Annu není snadné s tebou mluvit. Jste si příliš blízké v dobrém i špatném. Ale když jsme si povídali, zmínila se o tom, jak je tobě i Patrikovi neskutečně vděčná, že jste ji podpořili a že ty jsi jí tolik pomohla s dětmi."

"Opravdu to řekla?" Erika cítila, že dychtí po slovech uznání. Byla zvyklá se o Annu starat a dělala to ráda, ale na druhou stranu bylo milé slyšet, že Anna její péči oceňuje.

"Opravdu," potvrdil Patrik a položil ruku na Eričinu. Bylo to příjemné a domácké gesto.

"Ale tvoje svatba mi dělá starost," pokračoval. "Skutečně si myslíš, že všechno za šest týdnů stihnete? Určitě mi řekni, kdybych ti mohl s něčím pomoci." Zašklebil se na Maju a ta se začala smát.

"S čím bys mi asi tak mohl pomoci?" ušklíbala se Erika a nalila další kávu. "Snad vybrat svatební šaty?"

Dan se rozesmál. "No, ty by vypadaly! Ne, ale například bych mohl doma připravit postele pro vaše hosty. Mám tam místa dost," zvažněl a Ericce bylo jasné, na co myslí.

"Poslyš, všechno bude zase dobré, uvidíš," pokusila se ho trochu utěšit.

"Myslíš?" opáčil trpce a napil se kávy. "Čert ví. Tak strašně mi chybí, až mám pocit, že se sesypu."

"Děti, nebo Pernilla?"

"Tak přesně to nevím. Obojí, ale už jsem akceptoval, že Pernilla jde svou cestou. Jenomže mě ničí, že nemohu každý den vidět děti. Nejsm u nich, když se ráno probudí, když jdou do školy, nevečeřím s nimi a neslyším, jak se celý den měly. Místo toho sedím každý druhý týden v prázdném domě a poslouchám ozvěnu. Chtěl jsem si ho nechat, aby děvčata neztratila i svůj domov, ale nejspíš si to už dlouho nebudu moci dovolit. Patrně ho během půl roku prodám."

"Věř mi, bude líp," řekla Erika a pomyslela na to, jak blízko byl Lucas tomu, aby prodal dům, ve kterém teď spolu sedí. Její a Annin domov.